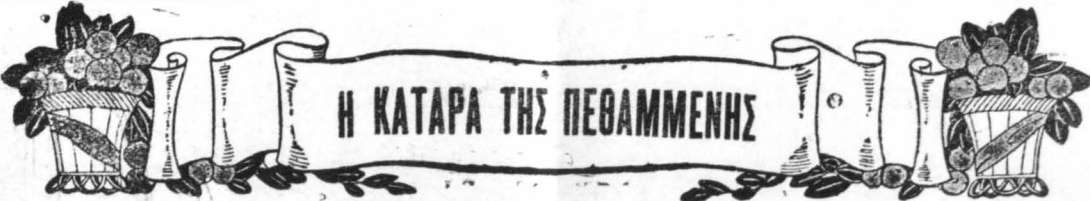

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην έποχή του παποδουλικού καρδινάλιου Ρισελιέ. Ο Ρισελιέ αγαπά τη βασίλισσα της Γαλλίας και κάνει την άπειροσκηνία να της στείλει ένα έρωτικό γράμμα με τον κατοικιστικό του, τον κατοικιστικό καλόγερο Κορινιάν... Τόν ίδιο καρό φτάνουν στο Παρίσι δυο άκμης ήρωες της ιστορίας αυτής: Η Άννας ντε Λεσαπάρ, η πανήγυρη και άρπυρία, που ποθεί να έδουκρή τον Ρισελιέ γιατί δολοφόνος τής ημώρας της, και ο Βαρώνος ντε Σαμπριάκ, τρομερός εφομόχος, πούργεται ν' διαλλάξει ύπνωση στον Ρισελιέ. Τότε όμως άκμης πρόστατος λαβαίνουμ αυγρόντος ενεργό μέρος στην ιστορία αυτή. Ο καθηγητής της εφομοχίας, νεαρός άλλος και τρομερός Τραγκαθέλ, ο Βορβός του Μονταριόλ κι' ο κόμης ντε Μπλουύ, φίλος του άρωσιωμένου. Ο Τραγκαθέλ, που κρέβαται πλάι στο μέγαρο που κρέβαται η Άννας, τήν βλέπει, τήν έρωτεύεται τρελλά και τήν σάει μάλιστα άπό τόν Σαμπριάκ, ο οποίος τόν καλεί σέ μονομαχία. Στό μεταξύ αυτό ο Κορινιάν πηγαίνει τό έρωτικό γράμμα τού Ρισελιέ στή Βασίλισσα. Στό δρόμο η Άννας κι' οι τέσσερες σύτροφοί της ριχνονται νά τού τό πάρουν. Ο Κορινιάν έσωνίζει άγρια και τρέχουν νά τόν βοηθήσουν — μίν έρωτάτος τί τρέχει... ο Τραγκαθέλ, ο Μπλουύ κι' ο Μονταριόλ, που περνούσαν τυχαίως έκει κοντά. Σιφροαχούμ με τούς συντρόφους της Άννας, τούς νικούν κι' ο Κορινιάν γλυτώνει. Άλλά έχει χάσει τήν έπιστολή τού Ρισελιέ. Ποίος τήν πήρε; Ο Κορινιάν άκουσε ν' άναφέρεται ν' άνομα Τραγκαθέλ. Άρα αυτός πήρε τήν έπιστολή. Τρέχει καί τόν άναφέρει τρέμοντας στον Ρισελιέ, ο οποίος καλεί ά μέσος τόν άνακτήρι. Ο άνακτήρι έρευνά τόν Άκαδημία τού εφομοχού, μά δέν βρίσκει τίποτε. Πηγαίνει τότε στή Βασίλιλη, όπου έχει κλειστή ο Τραγκαθέλ, συλλεβθές ύπό δραματικές συνθήκες, ο Κορινιάν καί τού έρτάτος τήν έπιστολή, άπειλάντας τόν νά τόν σκοτώσθ. Μά ο Τραγκαθέλ προλαβαίνει καί τόν άρπάζει άπό τόν λαυμό, τόν ρίχνει κάτω άναόηθο, φορδάνε νά βράσι τού καί τό σκάει. Μά τό βράσι τού Κορινιάν, που στέπει άπ' έδώ, τόν μεταφέρει κλειδαμωά στο μοναστήρι. Άπου γίνεται ήρωας νιαν δραματικόν έπεισοδιόν... Τέλος τό σκάει κι' άπό τό μοναστήρι, μετά δολοφονία μάχη με τούς μοναχούς, καί γυρίζει σπίτι του, όπου τόν περιμένε ο Μονταριόλ.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Ο Μονταριόλ έμεινε διπλά αποδολακωμένος!... Θεέ μου, έχουμε λοιπόν και αόστρηπότης κι' επιπλήξεις;... Σάν νά μήν τοφθαίνε τού δυστυχισμένου η' τόση άγωνία του γιά τόν άγαπημένο διδάσκαλό καί κύριο τού;...

Ξαφνικά, χαμογέλασε ο Τραγκαθέλ. Καί τέντωσε έγκάρδια τό χέρι του στον άρωσιωμένο φίλο καί σύτροφό του.

—Ούψ!.. στέναξε με άνεκφραστή άνακούφισα, ο φτωχός Μονταριόλ. Λιγάκι άκόμα νά μή μου χαμογελούσαστε, διδάσκαλε καί θά πάβαινα συγγοπή άπ' τόν πόνο μου!...

Κι' έσφιξε θερμά στό χέρι του, τό άπλωμένο χέρι τού λατρευτού του Τραγκαθέλ.

—Τι συμφορά είν' αυτό;... ξεφώνισε κατόπιν άγανακτισμένος πάλι. Η 'Ακαδημία μας ληλατείται καί κλείνεται, ο διδάσκαλός μου συλλαμθάνεται καί!...

—Οχι δά! δίκιομε ο Τραγκαθέλ. Άφου είμαι έδώ, ελεύθερος καί κοντά σου;

—Σωστά! παράδεχτηκε ο Μονταριόλ.

Βλέποντας όμως τόν κύριο του νά τραβάη άπ' τή ζώνη του ένα μαστίγιο τρομερό, ρώτησε με άπορία:

—Τι είν' αυτό, διδάσκαλε;

—Αυτό, φίλε μου, λέγεται «Μαστίγιον τού Άγίου Λάβρου»...

Η λαθή του είνε καμωμένη άπό γνήσιο, άπό αυθεντικό ξύλο τής Γνώσεως τού Καλού καί τού Κακού... Χρησίμεψε στο παρελθόν, κι' ίσως νά χρησιμέψη καί στο μέλλον, νά διορθώνη άποτελεσματικά τούς άδιορθώτους καί πεισματάρηδες καποικίνους... Τό κρεμάω λοιπόν σ' αυτό έδώ τό καρφί τού τοίχου, έτοιμο γιά κάθε ένδεχόμενο!... Φεύγοντας άπ' τό μοναστήρι, φρόντισα νά τό παραλάβω μαζί μου, γιατί μού φάνηκε εσπερηγοικό!...

—Απ' τό μοναστήρι;... Ποιό μοναστήρι, διδάσκαλε; ρώτησε με κατάπληξι ο Μονταριόλ.

—Αν με έναρωτήσης, φίλε μου, θά σέ άποκλέσω άπ' τήν Άκαδημία! είπε αυστηρά ο Τραγκαθέλ. Τά έχω τόσο μπερδεμένα στό μυαλό μου ένα σωρό πρόγνωση, ώστε άσε με νά τά ξεμπερδέω πρώτα κι' ύστερα ρωτάς!... Τι κάνει ο κόμης ντε Μπλουύ;

—Μόλις θγήκε... Τρέγαμε μαζί δηλ τήν ήμερα, γιά σάς... Νοιώζει, ότι θρικόσεται άκούη στή Βασίλιλη!...

—Τρέξε νά τόν βοής καί νά τού πής, ότι ήμουνο έκει άλλά θνήκα... Πίστουό έπίσης, ότι πρόπει έξάπαντος άδριοπώ νά τόν δώ καί νά με περιμίνθ στο σπίτι του... Ζήτησέ του νά σέ φιλοξενήσι κι'

έσένα γιά άπόψε, γιατί θέλω νά είμαι μόνος μου αούτ ή νύχτα... Πήγαίνε λοιπόν, διάβαλε!...

—Βγή... θγήκατε άπ' τή Βασίλιλη! τραύλιζε ο Μονταριόλ, έκθαμβός.

—Μεθυσμένος είσαι, άδελφέ, έπιτέλους; ξεφώνισε άυπόμωμος ο Τραγκαθέλ. Θά κάνης εκείνο που είπα, ζήνας νά ρωτάς;

Ο Μονταριόλ έφυγε τρέχοντας, ξεφουρνίζοντας άπό γάρα:

“Υστερα άπό λίγα λεπτά τής ώρας, κατέβαινε κι' ο Τραγκαθέλ, άθόρυβα όμως καί προφυλακτικά. Έστριψε στή γωνία, μπήκε στην δόδ Κοурτά καί στάθηκε μπρός στή θύρα τού μεγάρου, μέσος στο όποιο είχε δεχτή τούς τέσσερες ίππότες η' Άννας ντε Λεσαπάρ.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά...

Είκοσι έθήματα πού πίσω του, μιά σκιά με τεντωμένα αυτιά κι' άστραφτερά μάτια, τόν παραμόνευε σάν άράχνη τή μυγιά:

“Ηταν ο άδελφός-Κορινιάν!

Ο Τραγκαθέλ, μπρός στην πόρτα, άναποφάσιστος άκούη, έτρεμε σάν τό φύλλο!... Πώς νά παρουσιασθή τέτοια ώρα στή δεσποινίδα ντε Λεσαπάρ;... Τί θά σκεπτόταν εκείνη γιά λογαριασμό τού;... Μά έπρεπε νά τή σάση!... Νά τήν ειδοποιήσι!... Νά τήν κάνη προσεχτική άπάντησ τού Ρισελιέ, τού πάτερ-Ίωσήφ, καί τού Σαμπριάκ!... Άμέσως τώρα, μάλιστα, καί με κάθε βουσία!

Τόλπιζε, τέλος, ο Τραγκαθέλ καί χτύπησε τήν πόρτα. Σιγή έπικράτησε: Χτύπησε καί πάλι ο εφομόχος... καί πάλι... καί πάλι... Καμιά άπάντησι, όμως... Κανένας θόρυθος δέν άκούγόταν, μέσος στο σπίτι...

Στά θολά άπ' τήν άγωνία μάτια τού νεαρού ήρωός μας, σάνηνε τότε μιά άταισία όπτασία: “Οτι η' τομερή, η' αίσιατόγχομη καρδινάλιακή τήθνεος τού Ρισελιέ, είχε προλάβει νά περάσει άπό αυτό τό σπίτι, σπένοντας τήν καταστροφή!... Κι' ότι ο θάνατος είχε κάνει ήβη κι' έδώ τήν κατασπρητική εμφάνισή του, όπως τήν είχε κάνει προηγουμένως στο Άντζέ!...

—Ω! μωρυσόρις, ιδρώνοντας άπό φρίκη ο Τραγκαθέλ. Είχε δίκαιο ο Μπλουύ:... Αυτό τό σπίτι, είνε τό σπίτι τής Δυστυχίας!

Όταν θεδαώθηκε ο Τραγκαθέλ, ότι τό σπίτι αυτό ήταν άκατοικητο, άνέθηκε στο δωμάτιό του πάλι. Ντυμένος όπως ήταν, ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του. Άποφάσισε ν' άναπολήσει όλη τήν εσπιά τών περιπετειών που τό συνέβησαν: Τή μονομαχία του με τόν Σαμπριάκ, τή συνομιλία του με τόν Ρισελιέ, τή σύλληψή του, τή Βασίλιλη, τόν έξομολογητή εκείνον καποικίνου—ο όποιος ήθελε νά μάθη που είχε κρύψει τό γράμμα!... μά πού γράμμα, διάβαλε;—τ ή συμπολιή μαζί του, τό μοναστήρι τών καποικίνων ύστερα, τήν τρομερή συνιδεάλεξή τού πάτερ-Ίωσήφ με τόν αρχιεπισκόπο τής Λυόν μέσος τήν κρύπητη καί τέλος τής μεγάλη μάχη του με τούς καλογύρους μέσος στο παρεκκλησίσι!...

Άνάμεσα όμως σ' αυτές τίς περιπετειές του, ο Τραγκαθέλ—καθώς τις άναπολούσε—εξενοούσε μιά ξεχνοούσε μιά περιπέτεια, άσημιατη κατ' τή γνώμη του, η' όποια όμως ήταν σοβαρωτάτη πραγματικά κι' έμειλε άκριβώς αούτ ν' άποφασισή γιά τήν τύχη του: Ξεχνοούσε δηλαδή, ότι τήν προηγούμενη νύχτα είχε σάσει έναν δυστυχισμένο άνθρώπο, έναντιον τού όποιοσ είχαν έπιτεθή τέσσερες ώς πέντε άγνωστοι... κι' ό οποίος άνθρώπος, μόλις συνήλθε άπ' τή ζόλη της έπιθέσεως, σηκάθηκε κι' έφυγε όλοταγώς!...

Ο Τραγκαθέλ λοιπόν, άνακεφαλαίωσε τούς ένθροους, τούς όποιοσ είχε άποκτίσει: Τόν Σαμπριάκ, τόν Ρισελιέ, τόν Κορινιάν, τόν πάτερ-Ίωσήφ. Δέν ήξερε όμως, ότι στον κατάλογο αυτών έπρεπε νά προσθήσει μιά τρομερή έγχρόθα άκόμη: Έκείνη, που άκουσε τόν Μονταριόλ νά προσφέρη τό δνοια τού Τραγκαθέλ, τή στιγμή που εκείνος έσωζε τυχαίως τόν Κορινιάν!...

Τήν Άννας ντε Λεσαπάρ, δηλαδή! “Υστερα άπ' τήν άνακεφαλαίωσι αούτ τών περιπετειών του καί τών ένθροών του, θεώρησε καθήκον του ο νεαρός έμ-

Ο πάτερ Ίωσήφ, ο έγκριτος Καλόγερος

φομάγος μας ν' αποκοιμηθῆ μακάρια...

Όταν ξύπνησε, ξημέρωνε πειά. Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του κι ἀνακαλύσθηκε. Ἐπειτα, ντύθηκε ἕνα καινούριο κοουτού, γιατί τὸ ἄλλο ποὺ φορούσε, ἦταν κατακουρελιασμένο ἀπ' τὴς συνεχῆς συμπλοκῆς του. Μηχανικά πλῆσιασε, καθὼς ντυνόταν, τὸν περιφιλο φεγγίτη του καὶ κούταξε πρὸς τὸν κήπο...

Μιά κραυγὴ χαρᾶς ἀπ'ρηραπτης, θύγηκε τότε ἀπ' τὰ στήθη του: Ἡ Ἄναις ἦταν ἐκεῖ, σὸ συνηθισμένο της παγκάκι!

Ἄλλὰ συγχρόνως, ὁ δυστοχιόμνος Τραγκαθέλ ἐνοιώσε—γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του—ἕναν ἄγνωστο πόνο νὰ τοῦ ἐξαίχρη τὴν καρδιά καὶ νὰ τοῦ σφιγγῆ τὸν λαϊμό: Ἦταν αὐτὸς ὁ πόνος, ἡ ἄγνια τῆς ζηλοτυπίας!

Ναί!... Ἡ Ἄναις ἦταν ἐκεῖ!... Ἄλλὰ κοντὰ της, καθισμένος πλάι της καὶ σὸ ἴδιο παγκάκι, θρῆσκόταν ἕνας νεαρός... κομψός, ὠραῖος κύριος, πλούσιος ντυμένος... ὁ ὅποιος τῆς ἔπιανε τὸ χέρι μὲ οἰκειότητα καὶ τῆς μιλῶσε μὲ θέρμη!

Ὁ ἄμοιρος ξιφομάγος ἔριξε μιά ματιά στὴν πενήριχ «πονητοφωλιά» του, στὰ λυγα καὶ παμπάλαια ἐπιπέδα τὸν, σὸ καθῆριο μὰ φτωχὸ κοουτούμι του κ' ὕστερα ἐξανικύτταε τὸν λαμπροπυρριμένο ἐκείνου ἄγνωστο...

—Θεέ μου! φιδύρισε μὲ πόνο καὶ μὲ πίκρα. Τί νὰ ἐλπίσω ἐγὼ ἀπὸ αὐτὴ τὴν κοπέλλα, ὅταν τὴν τριγυρίζουν τόσο πλούσιοι εὐπατρίδα;

Κι' ἔμπηξε γέλια τραναχτά, μὰ γεμάτα ἀπὸ μελαγχολία...

Τὴν ἴδια στιγμή ἐξερρόβαλλον σὸ δρόμο καὶ μπρὸς σὸ σπῆτι τοῦ Τραγκαθέλ, δύο ὁμάδες ἀνθρώπων ἀπλῆσιμένοι: Ἡ μιά εἶχε ἐπικεραλῆς τὸν ψηλόλιγνο Κορινιάν, κ' ἡ ἄλλη τὸν κοντόχονδρο Ρασκάκι!

Ἰσοῦ τί εἶχε σμιθῆ: Ὁ Κορινιάν εἶχε παρακολουθήσει, ὅπως εἶδαμε, τὸν Τραγκαθέλ. Τὸν εἶδε νὰ μπαινῆ μέσα σὸ σπῆτι του. Κάθησε καὶ περίμενε, κατασκοπεύοντας ἀκόμη. Σὲ λίγο, εἶδε τὸν Μονταριὸλ νὰ θγαίνῃ. Ὁ Μονταριὸλ ἀπ' τὴ θία του, ἀλλὰ κ' ἀπ' τὴ γαρά του γιὰ εἶδε τὸν Τραγκαθέλ ἐλεύθερο καὶ ζωντανό. Ἐξέχασε νὰ κλεισθῆ τὴν ἐξέπορτα. Ὁ Κορινιάν, περίμενε λίγα λεπτά, ἀκόμη. Ἐπειτα, ἀποφασιστικά, μπῆκε σὸ σπῆτι κ' ἀνέβηκε ὡς τὸ πρῶτο πάτωμα.

Ἦταν τολμηρὸ αὐτὸ τὸ διάθημά του. Ἄλλὰ ὁ καποκύνος μας, δὲν ὀπισθοχωροῦσε πρὸ τοῦ κινδύνου. Ὅχι γιὰ τὴν ἕξαιρετικὰ γενναῖος, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἄγνωστο τὴ στιγμή ἐκείνη τί εἶδους κίνδυνος ὑπορούσε νὰ τὸν ἀπειλήσῃ. Ἦταν ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ Κορινιάν... Μίγμια ἀρετὴν κ' ἀντιθέτων ἐντελῶς κακίων.

Ἦταν ἔξυπνος κ' ἠλίθιος, ματαιόδοξος καὶ ταπεινόφρων, γενναῖος καὶ δειλός, θλάκας καὶ πανούργος. Κι' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κατασκοπεύσῃ, γινόταν παυσιμωγόςτατος. Ὁ Ρισελιὸς τὸν θεωρούσε ὡς ἕναν ἀπ' τὸν ἰκανωτέρως κατασκόπους του...

Ὁ Κορινιάν λοιπόν, χωρὶς νὰ σκεπθῆ ὅτι ὑπορούσε νὰ θρεθῆ ἀντιμέτωπος τοῦ τρομεροῦ Τραγκαθέλ, ἀνέβηκε σὸ πρῶτο πάτωμα καὶ χτύπησε τὴν πρώτη πόρτα ποὺ εἶδε μπροστά του.

Μιά μεγαλόσωμη οἰκοκυρὰ παρουσιάστηκε σὸ κατῶφλι τῆς πόρτας ἐκείνης. Ἦταν ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ σπιτιοῦ καὶ λεγόταν Βριγιττα Ζαρὸν. Ἦταν γήρα, γκιοινάρια καὶ τιμὰ!...

Ὁ Κορινιάν τὴν παραμέρισε ἐπιθλητικά, μπῆκε μέσα κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα, λέγοντας:

—Κυρά μου, εἶμαι ὁ ἀδελφός Κορινιάν!...

Ἡ κυρία Βριγιττα ὑποκλήθηκε μὲ σεβασμὸ μπόδε σὸν καλόγηρο καὶ σταυροκοπήθηκε. Ὁ καποκύνος ἐνανῆσε:

—Κορινιάν, φίλος καὶ ἐμπιστος τοῦ ἐκλαμπροτάτου καρδινάλιου Ρισελιέ!

Ἡ γυναίκα σταυροκοπήθηκε πάλι κ' ἔκανε δεύτερη ὑπόκλησι πρὸ θαθεία. Ὁ καποκύνος ἐξακολούθησε:

—Κορινιάν, δεξὴ χερί καὶ μυστικοσύμφορος τοῦ πάτερ· Ἰωσήφ! Αὐτὴ τὴν φορά, ἡ γυναίκα δὲν σταυροκοπήθηκε, ἀλλὰ γονάτισε προσηύχνη.

Ὁ Κορινιάν χαμογέλασε κρυφά. Ἦταν σίγουρος τώρα, ὅτι ἡ ἀπλοκή αὐτῆς γυναίκα τοῦ λαοῦ, ὑπορούσε νὰ πῆσῃ καὶ στὴ φωτιά ἀκόμη, σὸ πρῶτο τὸ γνέψιμο. Ὁ λαὸς τῶν Παιοσιῶν φαναταζόταν, ὅτι ὁ τρομερός καὶ θρῆσκός ἐκείνος πάτερ· Ἰωσήφ κρυβόταν μέσα σὲ μαῦρο σύννεφο καταγίβος. Κι' ὅταν προφείσαν τὸ δνομά του, ὅλοι ἀνακαυτώνονταν μὲ ἄγνια πῆ ποιὸν ἐπρόκειτο νὰ ἐσπῆσῃ σὲ λίγο ὁ κεραυνός!

Ὁ ἀδελφός Κορινιάν ἔμενε κάπου μιά ὥρα σὸ σπῆτι τῆς κυρᾶ·Βριγιττας Ζαρὸν.

Κ' ὕστερα ἀπὸ μιά ὥρα, ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ὑποδουλωμένη πειά στὴς προσταγῆς τοῦ ἐπιτηθείου κατασκόπου. Τὴν ἀποχαι-

ρήσε λοιπόν, λέγοντας της:

—Λοιπόν, θὰ ἐπιθλέπετε τὸν Τραγκαθέλ... Θὰ τὸν παρακο-
λουθητε... Ὅταν θγῆ, θὰ μάπτε πὸ πᾶει καὶ ποὺ θὰ ὑπο-
πέρω νὰ τὸν πιάσω!... Ἄλλοιως, θὰ θεωρηθῆτε κ' ἔσεις συνέ-
νόχου του!

Ἡ γυναίκα, χλωμὴ ἀπὸ τὸ φόβο, ὑποσχέθηκε μὲ προθυμία. —Τί κρίμα, νὰ μὴν εἶνε καμιά δεκαεπταριά χρόνια πὸ νέα! μωριούρισε μέσα του ὁ Κορινιάν. Ἐλνε τόσο πρόθυμη, ὡστε ἐ-
χαριστάτος θὰ μὲ φιλοξενούσε ὡς τὸ πρῶτο!

Κατέβηκε ὕστερα σκεπτικὸς τὴ σκάλα καὶ θύγηκε σὸ δρόμο. Ὁ ἐκνευρισμός του δὲν τὸν ἄφινε νὰ πᾶν νὰ κοιμηθῆ. Γι' αὐτό, μπῆκε σὸ πρῶτο καπηλεῖο ποὺ θρέθηκε σὸ δρόμο του κ' ἔμεινε ἐκεῖ μόνος του, ἄπνους, πίνοντας κρασί καὶ μουγκρίζοντας σὰν ὄβδι ἀπὸ λύσσα...

Μόλις ξημέρωσε, πρῆξε ὄχρος καὶ κουρασμένος γιὰ τὸ μέ-
γαρο τοῦ καρδινάλιου. Ὁ ἀιδερένιος καὶ φιλόπνοος Ρισελιέ θρῆ-
σκόταν κιόλας σὸ γραιοφῆ του κ' ἐργαζόταν. Μπροστά του
στεκόταν ὁ Ρασκάκι, κ' ἔδινε ἀναφορά γιὰ τὴς ἐνέργειάς του.

Ὁ Κορινιάν χλωμίωσε περισσότερο, μόλις τὸν εἶδε. Οἱ δύο
κατάσκοποι κ' ἀντίζηλοι συγχρόνως, ἀλληλοκυττάχτηκαν ἀγρι-
οπαί. Μὰ ὁ κύριός τὸν ἦταν παρών, κ' εἶσι ἡ κρυφή τὸν λύ-
σσα μεταμορφώθηκε σὲ προσποιητὸ χαμόγελο, τὸ ὁποῖο μιστέ-
νωνε τὰ χεῖλια καὶ τὸν δύο τους.

Ὁ καρδινάλιος εἶχε μάθει ἤδη ἀπ' τὸν Ρασκάκι, τί εἶχε συ-
μῆ στὴ Βασιλίη. Ἐπίσης ἀπ' τὸν
πάτερ· Ἰωσήφ ἔμαθε καὶ τὰ γεγονό-
τα τοῦ μοναστηριοῦ τῶν καπου-
κιῶν.

Ὁ Κορινιάν συμπλήρωσε τὴν ἀ-
ναφορά τῶν προηγούμενων δύο,
γνωστοποιώντας σὸν καρδινάλιο
τὴν παρουσία τοῦ Τραγκαθέλ σὸ
σπῆτι του τῆς οδοῦ Σαινταθουάν.
Ἐπίσης ἐξέφρασε τὴν ὑπόνοια, ὅτι
πιθανὸν νὰ ὑπῆρχε καὶ συνένογος
σὸ μέγαρο τῆς πλαγιῆς οδοῦ
Κουρτά. Στὸ μέγαρο δηλαδὴ τῆς
Ἄναιδος ντὲ Λεσπαρ.

Ὁ Ρισελιέ θλέποντας τοὺς δύο
κατασκόπους τοῦ ἔτοιμος ν' ἀλλῆ-
λοσπαραχτοῦν τώρα—ἤθελε ὁ καθέ-
νας γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του, τὴν τιμὴ
τῆς συλλήψεως τοῦ ξιφομάγου—κα-
νόμως διαφορετικὰ τὰ πράγματα,
συμειθεάζοντάς τα. Εἶπε, δηλαδὴ:

—Ὁ Κορινιάν θὰ πᾶν στὴν ὁδὸ
Σαινταθουάν κ' ὁ Ρασκάκι θὰ πᾶν
στὴν ὁδὸ Κουρτά!... Ὅσοις ἀπ'
τούς δύο αὐσ μὸ φέρει τὸ καλύτε-
ρο «ψάρι» καὶ τὰ πολυτιμότερα ἔγ-
γραφα, ποὺ θὰ κατάσχῃ, θὰ γίνῃ
ἀρχηγός!... Ναί, σὸ μέλλον θὰ
διατάσῃ τὸν ἀντίπαλό του!

Οἱ δύο κατάσκοποι ἀλληλοκυττά-
χτηκαν μὲ μανία. Ὁ Κορινιάν πο-
θοῦσε νὰ τραγοῖσῃ ψητὸν τὸν Ρα-
σκάκι κ' ὁ Ρασκάκι διμωύσε νὰ προ-
νίσῃ τὸ λαρόγγι τοῦ Κορινιάν. Ὁ-
στόσο, ἐπιδοκίμασαν μ' ἕνα ἐξερ-
πωντὸν χαρᾶς τὴν ἀπόσῃ τὸν τρο-
μεροῦ κυριοῦ ταν: Ἄλλοιμνο σ'

ἐκείνου, ποὺ θὰ δειχνόταν ἀνάνικος ἢ ἄτυχος!... Στὸ μέλλον
θὰ ἦταν ὑψιστάμενος τοῦ ἄλλου, θὰ δεχόταν διαταγῆς καὶ θὰ
ἐροπονηζόταν σὲ στεγνὸ θγῆν ἀπ' τὸν μιστὸ ἀντίζηλό του!

Πῆραν ἀπὸ δεκαπέντε λογοφόρους ὁ καθένας, μὲ κρυμμένα
κατάλληλα τὰ ὄπλα τους, καὶ ἐξεκίνησαν μὲ πόθο καὶ μὲ ζῆλο
ἐναμένον...

Τοὺς θρῆσκομε λοιπόν τώρα, στὴν ὁδὸ Σαινταθουάν νὰ παρα-
μονεῦν...

Ὁ Ρασκάκι προχώρησε πρῶτος πρὸς τὴ γωνία. Ἐστριψε στὴν
ὁδὸ Κουρτά καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σιωπηλοῦ μεγάρου. Στὰ
χεῖρα του κρατοῦσε καὶ τὴ διαταγὴ τῆς ἐρένης καὶ τῶν τυχῶν
συλλήψεων ποὺ θάκανε, ὑπογραμμένη ἀπ' τὸν καρδινάλιο.

Ὁ Κορινιάν πάλι, ἀκολουθούμενος κ' αὐτὸς ἀπ' τοὺς ἄν-
δρας του, μπῆκε σὸ σπῆτι τοῦ Τραγκαθέλ. Στὸ πρῶτο πάτω-
μα, ἡ κυρᾶ·Βριγιττα φερούσε. Ὁ Κορινιάν προσήλωσε ἐπάνω
τῆς ἕνα ἐρωτηματικὸ θλέμμα. Ἐκείνη ἀποκρίθηκε:

—Δὲν ἔφυγε!... Εἶνε ἐπάνω σὸ δωμάτιό του καὶ μόνος του!...

Ἀνέβηκαν ὅλοι μαζί, ἀθρόουθα. Ἡ Βριγιττα ἔδειξε σιωπηλὴ
τὴν πόρτα τοῦ δωματιοῦ τοῦ Τραγκαθέλ. Ὁ Κορινιάν ἔβγαλε
τότε τὸ μαχαίρι του καὶ οὐρλιαξε:

—Πάστε τον!... Δέστε τον!... Φέρτε τὸν μου!... Κι' ἂν ἀν-
τισταθῆ, σφάζετε τον!...

Μιῶ ὥρα ἀργότερα, ὁ ἀδελφός Κορινιάν διέσχισε πάλι τὴν
ὁδὸ Σαινταθουάν, φεύγοντας ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ Τραγκαθέλ καὶ
γογγίζοντας μὲ ἀπελπίσια:

—Ἀχ, τί νὰ πᾶ τώρα σὸν καρδινάλιο!... Αὐτὸς ὁ ἀρχεῖος
ὁ Ρασκάκι, θὰ γίνῃ ἀρχηγός μου, θὰ πᾶρῃ τὴν γενναῖα χρημα-
τικὴ ἀμοιβὴ καὶ τὴ δόξα τῆς ἐπιτυχίας!... Ἐνῶ ἐγὼ θὰ πάρω

Ὁ Μονταριὸλ ἔφυγε τρέχοντας καὶ ἐξανικύτταε ἀπὸ χαρά...

τή ντροπή, θά ξανακλειστώ στη φυλακή μου και θά στέκουμαι «σούζα» στο μέλλον, μπρός στο κάθε καπιρίσιο του μισητού άρχιού μου!...

—Έξασνα το βλέμμα του Κορινιάν αντίκρυσε εκείνη τη στιγμή στην άλλη γωνιά του δρόμου, έναν κοντόχονδρο άνθρωπο με σκυφτό κεφάλι και κλονισμένο χυμ!

—Μπα;... Τι συμβαίνει;... μουρμούρισε με μυστική λαχάρα ο Κορινιάν. Αυτό το κοντοθάρλο του έ παληοπαληάνθρωπος ο Ρασκάς!... Πολύ κατεβασιμένη έχει, την άχρεια του μύτη!... Μήπως...μήπως άραγε κι' εκείνος, τά βρήκε σκούρα σαν κι' έμένα;...

Τάχυνε σφειρώτς το θήμα του πρός τά εκεί, άναπηδώντας άπό χαρά κι' άπό κρυφή έλπίδα.

Ήταν πραγματικά ο Ρασκάς, ο όποιος μονολογούσε με κλαυιάρικη φωνή:

—Είμαι χαμένος!... Με τί μούτρα θά παρουσιαστώ στον καρδινάλιο;... Άυτός ο άγρόιος Κορινιάν θά πέτυχε εξάσταντος στην άποστολή του, ενώ έγώ έσπασα τά μούτρα μου στον τοίχο!... Θά γίνη άρχηγός μου και κι' άναμειφθή νεινιάει άπ τον καρδινάλιο αυτός!...

—Έξασνα οι δύο άντίπαλοι θρέθηκαν μύτη με μύτη.

—Κατεβασιμένα έχεις τ' αυτιά σου, Ρασκάς! έπτε με κρυφή χαρά ο Κορινιάν. Τίποτα δέν έκανε, φαίνεται!

—Κι' έσυ έχεις μαζίμει σαν σκύλος ευλοδαρμένος την ούρα σου, Κορινιάν! έπτε με χαρεκακία ο Ρασκάς. Τίποτα δέν έκανε, φαίνεται!

Κυττάζηταν άρευητικά στά μάτια, γιά λίγες στιγμές.

Κι' ο Κορινιάν γέλασε θριαμβευτικά, ενώ συγχρόνως κι' ο Ρασκάς γέλασε θριαμβευτικά έπίσης!

Παληγύριζαν την άμοιβαία άποτυχία τους οι δύο άλιθρήριοι, ξεγινώντας τη θλίψη τους! Δέν τους έμμελε πού είχε άποτύχει ο σκοπός του καρδινάλιου κι' η άτομική τους ήττα. Τό σπουδαιότερο γι' αυτούς ήταν νά μήν κατορθώση ο ένας εκείνο στο όποιο άπέτυχε ο άλλος!

—Κουμπάρε μου, διηγήσου σύντομα τί σου συνέβη! έπτε πρόσχαρος ο Ρασκάς.

—Άδελφέ μου, πές μου πρώτα, με δύο λόγια, τίς δικές σου περιπέτειες! έπτε άκτινοβόλος ο Κορινιάν.

—Ευχαριστός, παλυαασημένε μου! παραδέχτηκε ο Ρασκάς. Πίνοντας όμως και λέγοντας:

—Άλλο πού δέν θέλω! Ξεφώνισε κατειθουσιασμένος ο Κορινιάν. Μπρός, άς μπορούμε στην πρώτη ταθεροούλα κι' εκεί τά οικογέλω με πιά καλά!

Κοντά εκεί, θριακόταν τό πασίγνωστο τότε καπιρίσιο της χήρας Ροζαλλίας Ουδάρ. Τη χήρα βοηθούσε στην έρνασα ή θελκτική κόρη της Ρόζα. Άς ήταν ως έκοισι πέντε χρόνων τότε ή Ρόζα, είχε μείνει άγαμη όμως άπό μία μυστηριώδη και πεισιμαστική ιδιοτροπία. Άπ τά καλύτερα της έποχής του αυτό το καπιρίσιο, θριακόταν σέ μία γωνία της ίδιας αυτής όδου Σαινταθουάν. Οι δύο κατάσκοποι μπηχαν μέσα, κάθισαν σ' ένα τραπέζι και παρηγγέλλαν ένα μπουκαλί έκλεκτου κρασιού.

Ή ώραία Ρόζα τους σερβίρισε:—Άχ, παρηγορητικό πράγμα αυτό τό ώραίο κρασάκι! έπτε ο Ρασκάς, γεμίζοντας «έξεχλια» τά δύο ποτήρια.

—Κι' άδιορφο τό κορίτσι, διάβολο! μουρμούρισε κι' ο καλόγηρος, άρχοντας ένα φλογερό θλέμμα στην κοπέλλα.

—Ποιά; ή Ρόζα; έκανε ο Ρασκάς. Ούτε γιά τά δικά σου δόντια είνε, κουμπάρε μου, ούτε γιά τά δικά μου!... Άρρησ την λοιπόν νά πάη στην ευχή και διηγήσου τί σου συνέβη!

—Πρώτα έσεις, ευλόγημένε μου! έπτε μελιτοάλγατα ο καπουκίνος μνή ξεκολλώντας τό μάτι του άπ τη δροσερή μορφή της νέας.

—Εκείνη έπίτελους, άντέληθη τον φλογερόλο θυμασιμό του καπουκίνου γιά τό θελκτικό της άτομο. Έκανε ένα περιφρονητικό μορφασμό κι' άποσύρθηκε όλοταχώς πίσω άπ τον πάγκο της μητέρας της.

—Άρχιζω, λοιπόν! έπτε ο Ρασκάς, θλέποντας πώς ο Κορινιάν—έστο κι' άθελά του—άρχισε νά τον προσέχει τάρτα. Παρατηρώ έμως, και συνώνμη γιά την παρατήρησή μου, ότι ένδιαφέρεστε κάτωσ υπερβολικά γιά τό ώρασιον φύλλον!... Θά σας φέρη συμφορά αυτό τό ένδιαφέρον σας!... Σας τό ουμωδουλεω γιά τό συμφέρον σας, γιάτί ξέρετε πώς σας άγατώ κι' ένδιαφερομαι γιά σας!... Μήπως χάρις σ' έμένα δέν σωθήκατε άπ την κρεμάλα της Βασιλλής;

—Άλήθεια, έξασνα νά σας ευχαριστήσω δόλοθερα γιά κείνο τό ένδιαφέρον σας! έπτε σαρκαστικά ο Κορινιάν. Πάντως, πρόλαβα νά σας έκφράσω τότε προχειρώς την ένγνωμοσύνη μου,

σπαζόντας σας τρία δόντια με τό γονάτο μου!... Ξέρετε πώς σας λατρεύω, φιλάτέ μου Ρασκάς!... Έκείνοι οι χαυλιόδοντες σας άσχημίζαν τόσο την ώρα σας μουρή!... Έπτα λοιπόν κι' έγώ νά σας διορθώσω λίγο τό σαρόνι!... Έλιπίζω πώς πέτυχε ή έγχείρησις, άν και δέν είχα άλλο πρόχρονό έργαλείο—έκείνη τη στιγμή—παρά μόνο τό γονάτο μου!...

—Ή έγχείρησις πέτυχε θαυμάσια κι' οι χαυλιόδοτες μου βγήκαν κι' οι τρείς!... μούκρισε με συγκατημένη λύσσα ο Ρασκάς. Δεχτήτε λοιπόν τάρτα την έκφραση και της δικής μου ένγνωμοσύνης και τών άπειρων ύποτρονέσών μου!

—Με συγκινείτε τόσο πολύ, άδελφέ μου Ρασκάς, ώστε θ' άρχισω κι' έγώ νά κλαίω, όπως έκλαίγατε κι' έσεις πίσω άπ την πόρτα της φυλακής μου στη Βασιλλή! μούκρισε με φανερή τάρτα λύσσα ο Κορινιάν.

Και με μία βιαη κλωτοιά άναποδογύρισε τό τραπέζι.

Ή άφτέρνα του Ρασκάς διέγραψε τότε ήμικύκλιο στο πάτωμα όμώθης άπότομα και πήγε νά σφηνωθή έπάνω στην κοιλιά του Κορινιάν. Μά την ίδια στιγμή, κι' ή κοκκαλιάρικη γροθιά του Κορινιάν διέγραψε κύκλο στον άέρα... και πέφτοντας σαν καταπέλτης στο καπέλο του Ρασκάς, τού τό θύβισε ως τά μάτια.

Πέρασαν άρκετά δευτερόλεπτα... Κατά τό διάστημα αυτό, ο μών Κορινιάν καταγινόνταν νά τρίθη έλαφρά την πονεμένη κοιλιά του... ο δέ Ρασκάς νά άποσπάσει σέ κομμάτια πεία τό κοπέλλο του, τό όποιο τού σφαλούσε τά μάτια στερεά και δέν έννοούσε νά βγή...

Τέλος, οι δύο άσπονδοι φλοι, κυττάχτηκαν πάλι, άπειλητικοί!...

—Ξαναρχίζουμε; ρώτησε με άβρότητα ο Ρασκάς.

—Όχι, ευχαριστώ!... Καλύτερα νά μιλήσουμε! άποκρίθηκε με ίση άβρότητα ο Κορινιάν.

Κάθισαν στο τραπέζι, πάλι. Ο Ρασκάς, παράγγειλε άλλο ένα μπουκαλί κρασιού κι' άρχισε νά διηγείται τά έξής:

—Κυκλώσαμε πού λές, τό μέγαρο της όδοϋ Κουρτώ, κι' είμαστε έτοιμοι νά εισβάλλουμε... Οι άνδρες μου άνυπομονόσαν νά δράσουν κι' έγώ τό ίδιο... Τέλος, χτυπάω την πόρτα... Καμιά άπάντησι, άπό μέσα!... Ξαναχτυπάω. Τίποτα!... Μά δέν άκούει, έβρ άδελφέ; ξεφώνισα κι' άρχισα νά ξαναχτυπάω θροντερά!... Και μεθυσμένος καπουκίνος νά ήμουν, πάλι δέν θάκατα τό θορυβό ποικανα τη στιγμή εκείνη!... Έ, έ, νά με συγχωρήσει, άδελφέ Κορινιάν!... Δέν τό είπα δά, γιά νά σέ προσβάλω!... Τέλος δίνω διαταγή νά σπάσουν την πόρτα!... Μά τη στιγμή εκείνη, ή πόρτα άνοίγει μόνη της! Ούφ, φέρε, κορίτσι μου, ένα μπουκαλί κρασί άκόμη!... Και παρουσιάζεται στο κατώφλι, πού λές, ένας ευπατριδής ώπλισμένος με ρόπαλο... Οι άνδρες μου, θλέποντας τον, θγάζουν άμέσως τά καπέλλα τους προμαγμένοι και τον χαιρετούν με ύπόκλιση!... Μά έγώ δέν χαμπαρίζω άπό τέτοια... Ορμάω έπάνω του νά τον συλλάβω κι' εκείνος άρχίζει νά με ευλοφορτώνει με τό καταραμένο ρόπαλό του!... Φωνάζω σέ βοήθεια τους άνδρες μου, μά εκείνοι τό θάζουν στά πόδια!... Κι' ο ευπατριδής αυτός, δένονται με, με σκυλόβριζε κιόλας!... Τέλος, κι' ύστερα άπό την παράξενη στάσι τών άνδρών μου, άποφασίζω νά κυττάξω καλά τό πρόσωπο του ευπατριδής, γιά νά δω έπίτελους ποιός είνε!... Και ποιόν νομίζεις, άδελφέ μου Κορινιάν, ότι αντίκρυσα;... Μάντεψέ τον, σαν μπορείς!...

Μά ο Κορινιάν, θυσιώχως, δέν είχε καιρό διαθέσιμο γιά μαντείες... Γελοοσε βουρωθώσαστα και διαρκώς ξεφώνισε με άγαλλιάσι:

—Όχι, όχι!... Νά και τούτη, νά και την άλλη, λατρευτέ μου Ρασκάς!... Όραίο ευλοφορτάμα έπαθες, μά την πίστι μου!... Και με ρόπαλο μάσταλι!... Όχι, όχι!... Ο Ρασκάς άντελήφη άργά την γκάρτα του. Και σκέφτηκε δυσραστημένος:

—Διάβολε!... Έπρεπε νά παραλείψω άπ' τη διήγησή μου τό ευλοφορτάμα!... Δέκα χρόνια θά με κοροιδεύη—και με τό δικη του—αυτός ο ρασοφόρος!

Και κάνοντας την άνάγκη φιλοτιμία, γέλασε ξανά κι' αυτός και πρόσθεσε:

—Ναί, και με ρόπαλο μάλιστα!... Άλλά, θγάλε τον κόρακα έπίτελους, λατρευτέ μου Κορινιάν!... Πάψε νά γελάς... Και πές μου, ποιός φαντάζεσαι ότι ήταν αυτός ο ευπατριδής;

(Άκολουθεί)

Τους βρίσκουμε στην όδον Σαινταθουάν, νά παραμούνουν...